

Rigsdagens Slutning. Regjeringens Venner have omfrevet Grundlovens § 13 om Kongens Ret til at udnævne sine Ministre til, at han har fri Ret til at udvælge sine Ministre, men det kan Kongen ikke; der er forskjellige Hensyn at tage. Jeg sætter, at enten den nuværende eller en anden Konge vilde udøve sin Ret paa den Maade, at han valgte de syv mest forhadte Mænd i Landet til Ministre og derpaa forandrede det for En eller To's Vedkommende af dem, naar han opdager at have taget feil, at En eller Anden af dem var paa Veie til at gjøre sig populær, og der fandtes et Par Mænd, der vare endnu mere forhadte, saa vilde dog Kongen ikke være berettiget til at vælge dem i Stedet. Paa Grund af den maadeholdne Maade, hvorpaa den høitærede Indenrigsminister er optraadt, synes han jo at være paa Veie til at vinde noget Terrain i Folkethinget, men hvis det nu kom Konoen for Dre, og han da af den Grund skulde afstedige ham og udnævne en eller anden forhadt Professor i Stedet, der maaste i en endnu høiere Grad end den høitærede Conseilspræsident vilde bekæmpe Folkethinget, da vilde det være et Misbrug af de kongelige Prærogativer. Man har kaldt Forsvarsjagen for Danmarks Livsjag — nei, Danmarks Livsjag er at blive af med dette Ministerium, Danmarks Livsjag er at komme ud af Konflikten, og ud af Konflikten kan man umulig komme, uden ved at blive af med Ministeriet. Naar vi først blive af med Ministeriet og komme ud af Konflikten, faae vi nok haade Fæstninger og Andet til Nød-tørftighed. Skald Landsstinget vilde forene sig med Folkethinget og søge at formaa Kongen til et Ministeristift, vilde der vistnok findes Mange i denne Sal, deriblandt jeg, som vilde være med til at bekæmpe dem, som muligvis maatte ville reducere Landsstinget til det mindst Mulige. Men saa længe Landsstinget opretholder Alliancen med Ministeriet om at bekæmpe Folkethinget, saa længe tvinger; selve Opholdelsesdriften Folkethinget til ikke at give efter. Hvis vi nu om nogle Dage skulle have en provisorisk Finantslov, hvorved man tager nogle af de Penge, som Folkethinget har nægtet, da er det ikke en aaben og freidig Handling, men et underfundigt Statskup, et Snigmord af Grundloven, som vil blive hævnnet af det danske Folk, naar Tiden dertil er moden. Den høitærede Krigsminister tog det saa overmaade let, da det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgfreds (Hørdum) for nogen Tid siden meddelte os, hvorledes Stemningen er i de arbejdende Klasser og blandt de Menige i Militæret overfor et saadant

Statskup i Form af en provisorisk Finantslov, idet den høitærede Minister hittede en Bemærkning om store Ord og fedt Flæsk. Det finder jeg ikke, han har nogen Grund til; thi vel veed jeg, at det danske Folk er særdeles godmodigt og langmodigt, men kommer først dets Blod i Røg, og det vender det Laadne ud, saa er det sandelig ogsaa seigt og udholdende, og det maa det danske Folk kunne sige sig selv, at ere vi først bleve af med Grundlovens Hovedhjørnesten, Bevillingsretten, saa vil det ved Hjælp af den høiere Fortolkningskunst, som moderne Jurister docere, være en Bagatel ad provisorisk Veie ogsaa at komme udenom Pressefriheden, Forsamlingsfriheden og de andre Rettigheder, Grundloven hjemler.

Sagd: Ja, der er sandelig ikke megen Opfordring til at blande sig i en Diskussion, som man forud veed ikke vil have Indflydelse paa Resultatet. Men der bliver fremjat saa dristige Paastande, som ere i fuldstændig Strid med, hvad man af de samme Taler har hørt ved tidligere Leiligheder, fremjat saa aldeles ubeviste, ubeviselige og usande Beskyldninger, at man ikke fuldstændig kan tie dertil. Jeg hentyder ikke her til den ærede sidste Taler, der optraadte som Tallevrands Efterfølger, men derimod hentyder jeg til den ærede Ordfører for Flertallet saa vel som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgfreds (C. Hage). Det er deres Beskyldninger, jeg fortaavidt tillægger nogen mere Vægt, som jeg havde troet, at de havde været bedre overveiede og bedre berettigede. Den ærede sidste Taler skal jeg dog hbe min Tak, fordi han har bragt Forhandlingerne paa ret Kjøel, ved at fremhæve, hvad der var deres egentlige Gjenstand og deres indre Kjærne, nemlig Fordringen om Ministeriets Afgang. Flertallets ærede Ordfører begyndte rigtignok med et stille Suk i den Retning. Han sagde: Efter at Regjeringen har valgt at fortsætte den hidtil fulgte Veie — men derefter gik han over til en lang Avvikling af Finantslovens Behandling og af alle de Forsyndelser, Landsstinget, Høire og Regjeringen havde paa sin Samvittighed. Det er imidlertid ganske mærkeligt, at Hukommelsen kan være saa ringe hos den ærede Ordfører saa vel som hos hans Meningsfæller, at de ikke mindes, hvor tidt og mange Gange man her i Salen har hørt, at man arbeidede henimod det Resultat, som vi nærme os til, og hvor ofte det er sagt, at man vilde gjøre Regjeringen det saa vanskelige som muligt, saa at den, naar vi kom til den 1ste April, skulde staa overfor den Nødvendighed enten at gjøre Grundlovsbrud